

Abstract

Dit boek bevat een analyse van het hedendaagse Nederlandse milieuaansprakelijkheidsrecht in brede zin. Deze studie is verricht in opdracht van het ministerie van VROM naar aanleiding van een door de Tweede Kamer breed ondersteunde motie met daarin de vraag of het stelsel van regels ter voorkoming, herstel en verhaal van schade aan het milieu een voldoende ‘eenduidig, eenvoudig en voldoende sluitend systeem’ biedt.

De studie geeft aan dat het huidige stelsel aan milieuwetten, gelet op deze criteria, op diverse punten verbeterd kan worden en heeft enkele terreinen geïdentificeerd die nader aandacht verdienen. Zo wordt ingegaan op de complexiteit en de verbrokkeling van de wetgeving en op de niet direct verklaarbare verschillen in de regelingen van de zorgplicht. Een overweging tot verdere stroomlijning van de milieuaansprakelijkheidsregelgeving lijkt dan ook aangewezen.

Voorts wordt ingegaan op de te beperkte regeling van de financiële zekerheidsplichten, hetgeen des te zwaarder weegt vanwege een tekortschietend bestuurlijk handhavingsinstrumentarium omdat de wet lang niet altijd aan het bestuur het instrument van de bestuurlijke boete verschaft. Het gevaar is dan ook reëel dat bepaalde milieuschade niet zal worden voorkomen of adequaat hersteld. Dat doet weer de vraag rijzen naar de rol van de overheid voor het nemen van maatregelen voor preventie en herstel als geen veroorzaker gevonden of aangesproken kan worden. De Nederlandse milieuwetgeving bevat hiervoor echter (nog) geen expliciete opdracht. Deze studie beveelt dan ook nader onderzoek aan naar de diverse aangestipte kritische punten.